

DE VERHAALING VAN

VAN ZUSTER BEATRIJS

DE WERK VAN DE SCHRIJVERINNE

1920

VAN ZUSTER BEATRIJS

DOOR JOS WITLOX

PENTEKENINGEN VAN E. VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN

VAN ZUSTER BEATRIJS

Zij was een lief nonneken, heel jong nog — schier een kind. Heel heur wezen droeg den stempel van blanke onschuld, blank als de kappe, welke heur prachting haar verborg; blank als de pij, die, sierlijk-ruium, heur tenger lichaam omplooidde.

Een zoeten vreë las men in 't klare oog der nonne; zoeten vreë, in heur trekken, eël en zacht; een was van zoetheid, van liefde en vreugd in God, omving heur wezen, omgeurde Beatris, het jonge Zusterken!

Zij was de lieveling der abdisse, de lieveling der kloostervrouwen; en alles, wat niet met den Regel in strijd was, werd toegestaan, om heur te behagen.

Zoo mocht zij al haar vrijen tijd doorbrengen in den kloosterhof, om de bloemkens te begieten en met gretig oor naar 't zangerig gonzen der bickens en 't perellied des nachtegaals te luisteren; zoo mocht zij — o weelde voor heur hartje — in de nabijheid van 't klooster de armen gaan bezoeken, de zieken verplegen, de kinderkens streelen en hun zoetminning spreken over God en zijn lieve Moeder Maria.

Zoo verliep voor haar een wijle tijds in diepen vreë — vreë met God, vreë met de menschen, vreë met zich-zelve.

En toen de oude portieresse van 't klooster levens- en werkensmoe naar den Hemel ging, werd Beatris om heur goed gedrag en minnelijken omgang met den dienst der sleutelen belast.

Vroom was zij, de zoete Beatris, vroom als een engel; en met alle krachten harer ziel minde zij de gebenedijde Maagd Maria. Iederen avond, wanneer de andere kloostervrouwen reeds in haar cellekens waren, liep zij, met haar sleutelbos in de eene, en een lantaarnken in de andere hand, door de holle gangen des kloosters, en sloot zorgvuldig alle deuren, zooals de abdisse het gebod. En nimmer ging zij haar strooleger opzoeken, zonder

eerst twee vrome bezoeken gebracht te hebben : het eerste aan den God-
mensch, in 't Tabernakel der kapelle ; het tweede, in de voorhalle des kloos-
ters, aan een oud en levensgroot Maria-Beeld, dat ze iederen lente- en

zomerdag een liefdecijs van geurige bloem-
kens placht te brengen. Want die beeltenis
der Hoogerhevene was voor Beatris het
voorwerp eener diepe vereering ; die Lieve
Vrouwe, met haar Kindken op den arm, was haar Vertrouweling, voor
wie zij geene daad, geen wensch of gedachte verborgen hield.
Vroom was zij, de zoete Beatris, vroom als een engel ; en met alle
krachten harer ziel minde zij de gebenedijde Maagd Maria !

Dies was de duivel verstoord op haar, en deed wat hij kon, om heur
zieltje tot val te brengen. Lang weerstond zij, met de hulp harer lieve
Moeder Maria, aan die bekoring ; maar eindelijk..... eindelijk..... begon
ze een weinig te verslappen in 't gebed. En wie, als de booze hem verzoekt,
het zwaard des gebeds in de schede laat, die wordt door zijn helschen vijand
overwonnen. Die waarschuwing las Beatris op de steenen lippen van 't
beeld ; die waarschuwing klonk iederen dag luider en dringender in den
killen tempel heurs harten.....

Och arme !..... dra was de hemel van Beatris' ziele niet meer zoo
klaar ; in haar borstje, waar 't vroeger zoo vrede-stille was, begon het
te stormen.

Zij kreeg wereldsche gedachten ; een onstuimig verlangen naar die
wereld, welke zij nauwelijks gekend had, beving haar. De gewelven des
kloosters schenen loodzwaar op heur hoofdte drukken; eene benauwdheid
waarvan zij aanvankelijk niets begreep, prangde onmeedoogend heur maag-
delijken boezem, joeg haar 't jong en vurig bloed naar de slapen.....

Maar ze was vroom, de zoete Beatris, vroom als een engel ; en met
alle krachten harer ziel minde zij de gebenedijde Maagd Maria.

Dies zocht zij, maar niet zoo vurig als weleer, haar troost bij Maria ;
en 's avonds, wanneer de andere nonnekens slapen, lag ze dikwijls uren
lang, zeeg als een uitgeputte hinde, aan de voeten van 't beeld in de voor-
halle des kloosters.....

Maar Satan wilde zijne prooi niet loslaten. De storm bleef aanhouden
— Beatris bezweek.....

Zekeren avond knielde zij weer voor 't tabernakel, en hief smeekend
de handen op, en kloog — o, zoo bitter :

— Mijn zoete Heer Jezus, heb toch deernis !..... Ik ben zoo zwak,
zoo zwak !..... Mijn ziele is ontsteld ; 't brandt mij als vuur in de aderen ;
de lucht van het klooster doet mij stikken. Hulp, o Jezus ! talm niet — ik
bezwijk..... Ik wil U trouw blijven, maar kan 't niet zonder uw bijstand...
Heer, haast U, mij te overflommen met uw liefde en kracht !..... Ik
verga !..... Hulp, mijn Brudegom !.....

Maar de bekoring werd sterker ; de nonnempij scheen haar de leden
te zengen.

Zij rees op, ijde naar de beeltenis in de voorhalle, en zuchtte en ween-

de, en wong zich de handen, en smeekte Gods Moeder, haar te beschermen, niet te gedoogen, dat de Bruide haars Zoons zoo groot en ijselijk een zonde van ontrouw beging.....

Geen uitkomst ! Beatris was overwonnen.

En terwijl zij heur brandend oog strak op Maria's gelaat vestigde, ont-wrong zij al hikkend deze woorden aan hare keel :

— Moeder, wees niet vergramd : ik moet !.....

Toen vloog zij naar heur celle, nam het oude kleed en den poveren mantel, welke zij bij heur intrede in 't klooster had medegebracht, en keerde terug tot haar Moeder Maria.....

En heur kappe hief zij van 't blonde haar, dat golvend om heur schou- ders viel. Den breedten gordel met rinkelend kralensnoer ontgespte zij met bevend handje, en de witte pij afwerpend, hernam zij heur oud kleed en hulde zich in de plooten van den wijden bruinen mantel.....

En de kappe, en den gordel met den rozenkrans, en de pij ; en ook den zwaren bos van blank gewreven sleutelen — dit alles lei ze aan de voeten harer Moeder Maria.....

En nog eens klonk 't, o zoo diep, zoo smartelijk ! uit heur benauwde borst, van heur bevende lippen :

— Moeder, ik moet !.....

Een laatste blik op de statige en toch ontroerende beeltenis. Geen straf verwijt, maar zoete, smeekende berisping in 't zachte moederoog.

Huiverend van liefde en smart wankelde zij naar de poort ; een stap — zij was over den drempel ; en licht knarsend op oude en roestige duimen, sloot zich achter Beatris, de arme, arme Beatris, de zwaar-eiken deure !..

En toch, toch, was zij vroom, de zoete Beatris, vroom als een engel... maar zwak... En trots heur zwakheid minde zij met alle krachten harer ziel de gebenedijde Maagd Maria.

En zeven jaren lang leefde zij in de wereld ; en zeven jaar lang deed zij, door heur zwakheid geprangd, vele dingen, welke haar lieve Moeder diep hartewee moesten veroorzaken.....

Toen was ze overzat van wereldsch genot, de arme, zoete Beatris ; toen kreeg ze heimwee naar 't klooster en den kloosterhof, en naar de stille kapelle, en méér nog naar heur Moeder Maria in de voorhal van der maagden woon.....

Al mocht zij er niet wederkeeren ; al durfde zij heur ouden zusteren niet meer onder 't oog treden — toch wilde zij nog eenmaal, ware het ook van verre, de plaatse heurs verlangen aanschouwen.

En zij ondernam een lange reize, en kwam in 't duister van den nacht om 't klooster doen.

Wat ziet zij ?... Is 't mogelijk?...

De poort des kloosters staat op een kier; en een lichtje, vroom-zacht vóór de Lieve Vrouwe pinkend, wenkt haar.

Een stap — Beatris heeft den drempel overschreden.

Licht knarsend op oude en roestige duimen sluit zich achter haar de zwaar-eiken deur.

Beatris huivert ; werktuigelijk is ze binnen de muren des kloosters teruggekeerd. Zij wil de vlucht nemen — maar kan niet. Wat zal men zeggen ?... Hoe zal men haar, de ontrouwe, bejegenen ?.....

Radeloos ijlt ze naar de beeltenis, heur zoo dierbaar :

— Moeder, hier ben ik weer !..... Heb deernis !... Red uw ongelukkig kind !.....

Maar..... wat ziet ze aan de voeten van 't beeld ? Neen, ditmaal durft zij haar oogen niet vertrouwen. En toch — 't is geene begoocheling.

Zij ziet, ordelijk oopen gelegd : heur kappe ; den breedten gordel met rinkelend kralensnoer ; heur pij, en den zwaren, blanken sleutelbos !..

En de lippen van 't beeld bewegen zich, en door een wonder van liefde en barmhartigheid hoort ze heur lieve Moeder Maria deze woorden fluisteren :

— Dochterken, wil niet vreezen ! Ik wist, dat gij zoudt terugkeeren, en zeven jaar lang ben ik in uwe plaats portieresse geweest. Niet één der kloostervrouwen weet, wat er gebeurd is. Geen schande tref u ; men prijst uw vroom gedrag en trouwe plichtsvervulling. Niemand heeft uw afwezigheid kunnen bemerken. Uwe Moeder Maria heeft in alles voorzien.

„Dochterken ! herneem nu dit alles, wat ge mij in bewaring gaat, en ij! naar uw celleken, en leg u vredig ter ruste. Van dit ooggenblik af zijt gij weer portieresse ; besluit al hetgene uw oog gezien, uw oor heeft opgevangen, in uw hart : dat niemand het wete !

En Beatris werpt heur mantel af, ontdekt zich van haar kleed. Heur gouden haar wringt zij onder de kappe ; de pij omplooit weer heur lende-

nen ; de rozenkrans aan den breedten gordel rinkelt als vroeger, en zwaar weegt in de fijne hand de blanke sleutelbos. En heur Moeder dankend, neemt zij mantel en kleed, en ijlt naar de celle.

Vredig sluimert zij dien nacht ; en nauwelijks dringt de eerste morgenschemering door 't smalle venster, of zij verlaat heur leger, en grijpt de belle, en wekt, evenals vroeger, de kloostervrouwen.

Vroom is ze, de zoete Beatrijs, vroom als een engel ; en met alle krachten harer ziel mint zij de gebenedijde Maagd Maria !

VAN EEN BOOZEN MAN.

In een oud boekken wordt de volgende gebeurtenis verhaald, die ons duidelijk toont, hoe trouw Maria, de Moeder van Christus, hare dienaren tegen de boosheid der menschen en den haat des duivels beschermt.

In de XIIIe eeuw leefde er een echtbaar, dat men niet gelukkig kon noemen. De vrouw was deugdzaam en had groote liefde tot Maria ; doch de man was met vele en groote ondeugden behept, en verkwitte in dronkenschap en nog slechtere dingen het weinige, dat hij bezat.

Dit nu was voor de vrouw een groot verdriet, en alles deed ze, wat in haar vermogen stond, om den ongelukkige op den goeden weg te brengen. Maar hij wilde niet luisteren, en volhardde in zijn boozen levenswandel.

Eindelijk was er zoo'n bittere armoe in huis, dat de vrouw besloot, zich met de verpleging van een vreemd kind te belasten ; zelf had ze geen kinderen, en 't kostgeld, waarop zij rekende, zou tenminste voor haar nooddrift voldoende zijn.

De vrouw stond bekend als fatsoenlijk en deugdzaam, en zoo gebeurde het, dat een edelman, die zijn jonge echtgenoot had verloren, zijn kind bij haar bestesde.

Doch heur man kwam van kwaad tot erger. Hij kon hare vermaningen en verwijtingen niet uitstaan ; zij leefde hem te lang. En hij leende het oor aan een ingeving des duivels, en besloot, het kind, dat bij hem besteed was, om te brengen: dit was, dacht hij, 't beste middel om van zijne vrouw, wie men zeker de schuld zou geven, af te komen.

Eens, toen zijne vrouw niet thuis kwam, wurgde hij 't onnoozel wichtje, in de vaste meening, dat niemand hem van de gruweldaad zou verdenken.

De vrouw kwam thuis, zag wat er gebeurd was, en begon vervaarlijk te schreien. Vele menschen kwamen toegesnel, en overtuigd, dat de

arme vrouw niets deed dan huichelen, dat zij den moord op heur geweten had, sleurden zij haar vóór den rechter, die de ongelukkige tot den brandstapel verwes.

En toen men de onschuldig veroordeelde naar de gerechtsplaats leidde, sloeg zij de oogen ten hemel, en riep uit :

— Maria, Moeder van Barmhartigheid, kom mij ter hulp ! Gij weet dat ik onschuldig ben, en steeds heb ik U trouw gediend.

En plotseling kwam uit 't kreupelhout eene schoone Vrouw, met een Kindeken op den arm, te voorschijn getreden.

— Gij hebt, sprak zij tot den rechter, deze vrouw onschuldig veroordeeld. Keer terug naar de rechtszaal, en doe alles, wat dit Kind u gebiedt zal.

En de rechter, die hevig ontsteld was, durfde niet weigeren, en nam, door een ontelbare menigte omstuwd met de veroordeelde en met de Vrouwe en heur Kind den terugweg naar de rechtszaal aan.

Daar aangekomen, zei 't Kind tot den rechter :

— Laat 't kind halen, dat, zooals men beweert, door deze vrouw is omgebracht.

Het lijkje werd gehaald.

Toen zei het Kind :

— In den Naam des Allerhoogsten gebied ik u, te zeggen, of deze vrouw u vermoord heeft.

En uit den mond van 't levenloos lichaampje kwam dit antwoord :

— Neen, deze vrouw is onschuldig; zij heeft mij teer verzorgd, als ware ik heur eigen vleesch en bloed geweest.

— Dan beveel ik u, hernam 't Kind, dengene, die u gedood heeft, aan te wijzen.

En er kwam leven in 't reeds koude lijkje van 't onnoozel slachtoffer. 't Rees op van den grond, en ging tot den man, die de misdaad bedreven had en stout genoeg was om 't geding bij te wonen, en greep hem bij de kleederen, en zei met helder stemmen :

— Deze is de moordenaar !

Toen verdween plotseling de schoone Vrouw met haar Kindeken, en niemand kon zeggen, waar Zij gebleven was.

Maar de onschuldig veroordeelde, die onmiddellijk werd vrijgelaten, begreep alles, en loofde in overmaat van blijdschap en dankbaarheid den reddenden Christus en zijn lieve, goedertieren Moeder.

En op bevel van den rechter werd de schuldige in boeien geklonken, en nog dienzelfden dag stierf hij, in plaats van zijne vrouw, op den brandstapel in de ijseijkste pijnen.....

Wat betreft zijn slachtoffer, het onnoozel wicht, dit verzonk weér, na op bevel van Maria's Zoon zijne taak volbracht te hebben, in den sluismer des doods; en 't blanke zielkje, in 't bad der Wedergeboorte van de erfsmet gelouterd, juicht en speelt in den Hemel met zijne broerkens, de Engelen.

De jongeling verliet den kerker en snelde tot zijne moeder, en vertelde haar, hoe Maria hem uit de macht des vijands verlost had, en dat Zij nu haar eigen Kind terugzeichte.

En de moeder was zeer blij en zeer dankbaar. Zij nam het beeld van den kleinen Jezus, liep ermee naar de kerk en zette het weer op den schoot van Maria.

— Machtige en goedertieren Vrouwe, sprak ze, neergeknield en met vroom gevouwen handen, ik dank U uit geheel mijn hart. Daar Ge mij den schat mijner liefde, den staf mijns ouderdoms, ongedeerd hebt teruggeschonken, krijgt Ge nu ook uw eigen Kindeken terug. En wil mij de bedreven stoutheid niet kwalijk nemen, o zoete en gebenedijde Moeder van Gods ééniggeboren Zoon!

Van een deugdzame vrouw en haar zoon.

Een brave vrouw had heur man verloren en bleef achter met één kind, een jongken, dat zij teeder liefhad en in de vreeze Gods opvoedde.

Toen die knaap een jongeling van achttien jaar geworden was, moest hij met zijn heer ten oorlog trekken en werd door den vijand gevangen genomen en in den kerker geworpen.

Dit was nu een groote droefheid voor zijne moeder, die in hem haar éénigen lieveling en bovendien haar kostwinner verloor. Vurig bad zij Maria, wier trouwe dienaarze zij was, haar zoon uit zijne gevangenschap te verlossen, maar de beë der ongelukkige moeder werd niet verhoord.

Radeloos van smart ging de arme vrouw zekeren avond ter kerke — waar ze alleen was — en wierp zich op de knieën vóór het beeld der Lieve Vrouwe.

— O heilige Maagd Maria, sprak ze al schreiend, zoo dikwijls reeds heb ik U gesmeekt, mijn kind te verlossen, en Gij wilt mij niet verhooren en laat mij zonder troost. Hoor nu eens, o machtige Vrouwe! en wil 't mij niet kwalijk nemen. Daar wreede menschen mij, arme vrouw, den schat mijner liefde ontnomen hebben, zult ook Gij uw Kind derven. Ik neem Het mee en zal 't als gijzelaar voor mijn eigen kind opsluiten, totdat Ge eindelijk mijn smeeken verhoort.

En zij nam der Lieve Vrouwe heur goddelijk Kind van den schoot, en liep er mee naar huis. En zij wikkelde Het in een zijden doek en sloot Het op in hare kast. Een troost was 't voor haar, dat nu Maria's Zoon voor tijd-en-wijle in haar nederig huisje de plaats van haar eigen zoon innam.

Maar reeds den volgenden nacht verscheen Maria aan den jongen gevangene, opende voor hem de deure des kerkers, en zeide: „Jongeling, ij naar uwe moeder, en zeg haar, dat ze mij terugschenke mijn Kind, zooals ik haar, die om u schreit, haar eigen zoon heb teruggeschonken”.

VAN DEN ZONDENBRIEF.

In de XIVe eeuw woonde er te Parijs een jongeling, die zich diep ongelukkig voelde; want zijn geweten folterde hem dag en nacht. In de lichtzinnigheid zijner jeugd had hij zware zonden bedreven, welke hij uit valsche schaamte niet durfde biechten. Maar in weerwil van dit gebrek aan christelijken moed, was hij een trouw dienaar van Maria. Tot Haar, die hij van zijn prille jeugd af vurig vereerd had, wendde hij zich met betrouwen opdat Zij voor hem licht en genade zou verwerven van Christus' haren Zoon.

En de beë van den jongeling werd verhoord. Hij schepte moed, en nam 't ernstig besluit, eene goede biecht te spreken.

Daarom ging hij naar de kerk der Cordeliers, en vroeg een biechtvader. Maar toen hij vóór den priester lag neergeknield, begon hij te zuchten en zoo hevig te schreien, dat hij niet in staat was, een woord over de lippen te brengen.

De bejaarde monnik had deernis met den ongelukkige, en zeide:

— Kunt of durft gij niet spreken, mijn zoon, schrijf dan uwe zonden op een blad papier en breng 't mij. Met de hulpe Gods en den bijstand van Maria zult ge mij niet voor de tweede maal zonder troost verlaten.

De jongeling keerde huiswaarts, schreef zijne zonden op een blad papier en bracht het den volgenden dag aan zijn biechtvader.

En wederom kon hij niets dan snikken en weenen.....

De priester las wat den jongeling geschreven had, en zei toen, smartelijk getroffen, maar vol liefde en deernis:

— Ik had u gezegd, mij deze lijst te brengen, opdat ik u zou kunnen ondervragen en de biecht vergemakkelijken. Doch, mijn arm kind, ik bezit niet de macht, van deze zonden te absolveeren. Wilt ge mij verlof geven, dan zal ik tot den bisschop gaan, hem deze lijst toonen, en hem ver-

zoeken, mij de noodige macht te schenken. Ik ken u niet en Zijne Hoogwaardigheid kent u nog minder; geen valsche vrees beklemme dus uw hart. Ik zou de lijst niet noodig hebben, maar ouderdom heeft mijn geheugen verzwakt, en vele der omstandigheden, waaronder gij misdreven hebt, zouden mij, naar ik vrees, ontgaan.....

De jongeling stemde toe.

— Keer dezen avond terug, mijn zoon, hernam de priester, en bid middelwij onze lieve Moeder Maria, dat Zij uw goeden wil ter hulp kome.

En tot laat in den avond bleef de rouwmoedige zondaar in vurig gebed verzonken.

Wat den ouden monnik betreft, deze ging zijn prior verlof vragen om uit te gaan, en richte toen zijne schreden naar 't palais van den bisschop.

Deze ontving hem zeer vriendelijk, besprak met den Cordelier een wijle de zaak, en wilde toen inzage van den zondenbrief nemen, om met zekerheid te weten, welke macht hij te verleen had.

De priester stelde den kerkvoogd het blad papier ter hand.

— Maar, zei de bisschop verbaasd, wat zou ik hier lezen? 't Is een onbeschreven blad.

Groot was de verwondering des priesters; maar van een abuis, van een onwillekeurige verwisseling van den zondenbrief met een ander papier, kon geen sprake zijn.

En toen de Cordelier met andoening rept van de trouwe en vurige liefde zijns jongen biechtelings tot de Moeder van God, was de prelaat overtuigd, dat Maria hier een wonder werkte. Diep getroffen verleende hij den monnik zeer uitgebreide macht, en zond hem terug naar zijn klooster.

Toen de jongeling dien avond vóór de voeten zijns biechtvaders neerknielde, verhaalde hem deze, wat er gebeurd was.

„Dat is”, dacht de gelukkige beschermeling van Maria, „de vrucht van mijn gebed tot de Toevlucht der zondaren”!

En Maria deed haar werk niet ten halve. Zij verwierf voor den jongeling zooveel genade en moed, dat hij, van noodlottige schaamte bevrijd, zonder behulp van den brief al zijne zonden biechtte.

En de grijze Cordelier wakte hem op tot berouw en volharding; en gebruik makende van de buitengewone macht, hem door zijn bisschop verleend, hief hij zegenend de hand op en sprak met van andoening trilende stem, iets luiders dan gewoonlijk, de verheven woorden der Absolutie..

De jongeling bleef op het goede pad; onuitsprekelijk dankbaar jegens zijn lieve Moeder Maria, eerde en diende hij naar best vermogen zijne machtige en liefderijke Beschermster.

mijns Vaders Hof, waar gij in de glorie van zijn Aanschijn zult neerzitten
als de Bruide zijns éénigen Zoons.

Teer en zoet, als harpeklank in zweele avondluchten, zoo klonk heur

VAN 'T SULTANSDOCHTERKEN.

Een heidensch sultan had een dochterken, Musa geheeten, dat uitblonk door een edel hart en zedige schoonheid ; en 't was een maged, rein als de morgendaauw in den blanken schoot der leliebloeme.

Die jonkvrouw wandelde gaarne in heurs vaders tuin, waar zij bloemkens plukte en den zoeten geur van nardus en myrrhe volop genoot.

„Wie dit alles maakt en 's menschen hart ermee verblijdt,“ dacht zij, „moet rijk en machtig, en goed en barmhertig zijn.“

En de Schepper van de bloemkens en kruiden, voor wiens Oog geen sluiert de zuiverheid van de gedachten en begeerten der jonkvrouw verborg, had deernis met haar ; Christus, der maagden Vriend, wilde haar zielte redden, wilde heur met de armen zijner liefde opbeuren tot waarheid en licht, en haar nemen tot zijne Bruid.

En zekerer keer, toen zij, in vroom gepeins verdiept, weer in den lusthof doolde, verscheen haar Christus in de gedaante van een schoon en minzaam jongeling, en zeide :

— O Musa, Ik ben de Maker van de lieflijke bloemkens en de zoetgeurende kruiden, welke gij mint en bewondert ; en zooals gij 't maaksel mijner Handen liefhebt, zoo min Ik u, als een reine Bruide, als een perel, rein en schoon !

Wat er bij 't hooren van dat zoete woord in des maagdekens ziele omging, dat zal u geen menschentale uitdrukken.....

— Heer, sprak zij beschroomd, mijn harte is voor u. Maar ik ben een koningskint : zijt ook gij van vorstelijken bloede, en kan ik u volgen, zonder afbreuk aan mijne waardigheid te doen ?

— Ik ben, antwoordde Christus, boven u en allen hooggeboren, en buiten alle mate rijk en machtig. Uw vader is een leerman van den Mijnen, en voor u, o Musa ! is mijne liefde de hoogste eer. Dezen avond zal ik wederkomen : zoo volg mij dan, en langs een omweg zal ik u leiden naar

de stemme van Christus in 't oor. Hemelgenâ overwon heur aarzelen, en blozend sprak zij :

— Zoo kom dan, o Heer ; en moeste mijn vader vergramd zijn, ik

zal u volgen als een reine bruid, om ten Hove, waar gij heerscht, de kroon uwer liefde te ontvangen.

En s avonds verscheen Jezus opnieuw aan Musa in de gedaante van een jongeling, en leidde haar verre van de woonstee heurs vaders.

Zoo kwam Musa des nachts door een groote wildernis, maar 't was er niet donker voor haar, want het Eeuwig Licht schreed aan haar zijde. En Christus sprak Musa over wonderlijke dingen, die haar met ongekende blijdschap vervulden, hoewel heur verstand ze niet volkomen begreep.

Zonder te eten of te drinken legden ze wel honderd mijlen af.

Zekeren morgen kwamen ze aan een klooster van monniken.

Eerst toen vroeg Musa aan heur Geleider, hoe Hij heette.

— Ik ben, antwoordde de Zaligmaker, Jezus van Nazareth, over Wien de profeten gesproken hebben. Mijne Moeder was een zuivere Maagd, en tusschen alle vrouwen hoog gezegend. Wacht mij hier aan de poort, terwijl Ik mijne vrienden, die in dit klooster wonen, een bezoek breng. Ik kom hier dikwijls.

Jezus trad het klooster binnen, en Musa bleef in den omtrek.

Toen 't avond werd begon zij te weenen, want heur goddelijke Vriend had zich niet meer laten zien.

— Waarom, vroegen zij, die in- en uitgingen, schreit gij zoo bitter ? Wacht gij iemand, die u moet beschermen en met wien gij uw reize wilt voortzetten ?

— Ik wacht hier, antwoordde Musa, mijn Bruidgom. Hebt gij Hem niet gezien ?

— Hoe heet hij ? luidde de wedervraag. En hoe is hij gekleed ?

— Zijn naam ben ik vergeten. Maar hij draagt een hemelsblauw gewaad, met gouden sterrekens bezaaid, en een zilveren gordel met flonkerende steenen. Zijn haar is fijn als spinrag, en glinstert zachte als stroo-
mend goud. Zijne handen zijn blank als sneeuw, zijne oogen week als die eener tortel. En rozerood bloeit op zijn melkwhite wangen.

— Zoo iemand, antwoordde men haar, kennen wij niet, en hebben wij niet gezien.....

Men ging den abt van 't klooster roepen, en deze vroeg haar op zijn beurt, waarom zij weende, en of zij iemand wachte.

En verbaasd over heur antwoord liet hij alle bewoners van 't klooster, vóór 't gebouw bijeenkomen, en vroeg toen aan Musa, of zij tusschen de Broeders dengene herkende dien zij wachte.

— Neen, verklaarde zij smikkend ; hij, die dezen morgen het klooster is binnengegaan en mij bevolen heeft hier zijn terugkeer te verbeiden, is duizendmaal schooner dan de schoonste van u allen.

Toen zei de abt :

— Bij Jezus van Nazareth, dochterken, ik kan u niet helpen !

Maar nauwelijks had Musa de woorden „Jezus van Nazareth,, opgevraagd, of ze riep uit :

— Zóó heet mijn Bruidgom !

— In dit geval, dochterken, hernam de goede monnik verbaasd en verheugd, ken ik uw Bruidgom.

— Waar is hij ?

— Hier in 't klooster. Schrei thans niet meer. Gij zult Hem wederzien, Hem spreken, maar thans niet. Voor 't oogeblik kan Hij niet komen.

En met liefde en zalving sprak hij over Jezus van Nazareth, en over diens Moeder, de Maged Maria.

Musa droogde heur traantjes.

En de handen op haar boezem vouwend, sprak zij teeder :

— Jezus van Nazareth !..... Ik heb Hem gezien, ik heb met Hem ge-

sproken. Vele mijlen weegs heb ik niet Hem afgelegd. Hij heeft mij trouw beloofd, en geen ander zal ik toebehooren. Waar is mijn Bruidgom ? Heer, zeg Hem, dat Hij zich haaste, of leid mij tot Hem !.....

— Dochterken, antwoordde de monnik, geene vrouw mag den drem-
pel van ons klooster overschrijden. Maar wees niet ongerust : ik zal 't uw Bruidgom zeggen ; vrees niet, dat Hij u verlate. Voor dezen nacht vindt gij in 't huizeken links van de poort een veilig onderkomen.

Zoodra de zonne rijst moet ge hier terugkeeren : ik zal u wachten, en u tijing brengen van Hem, dien uwe ziel mint.

Musa gehoorzaamde. Zij ging naar 't huizeken, en vond er eenig voedsel en een zacht gespreid mosleger.

Den volgende morgen keerde zij terug naar de poort van 't klooster. De abt ontving haar vriendelijk en maakte — in den Naam van Jezus van Nazareth — een kruisken op haar voorhoofd.

— Jonkvrouwe, sprak hij toen, uw Bruidgom laat u zeggen, dat gij niet verstoord en niet bevreemd moogt zijn, al kan Hij voor 't oogeblik nog niet komen. Hij wil, dat gij u begevet naar een vrouwenklooster, niet ver van hier, waar mijne zuster, de abdisse, u gaarne ontvangen zal. Daar zult gij blijven, en alles doen, wat men u zegt. En uw Bruidgom zal tot u komen, en zijne belofte vervullen; en weten en ondervinden zult gij, o dochterken, wat de Liefde van Jezus van Nazareth in 't hart zijner bruide vermag !.....

De abt vergezeld Musa naar 't vrouwenklooster, waar zij 't blanke gewaad der Zusteren aannam, en in de Leere des Heils vlijtig werd onderwezen. En toen zij genoegzaam was onderricht, en in 't Water en den H. Geest tot een nieuw leven herboren was, smeekte zij, dat men haar door de Professie voor goed in de rij der Zusteren zou opnemen: want nu begreep zij alles; nu wilde zij de trouw, in maagdelijken schroom aan Jezus van Nazareth verpand, opnieuw en plechtig bezweren.

De abdisse zond een bode tot haar broeder, den abt, opdat hij zou komen en Musa's Professie ontvangen.

's Nachts nadten, toen de monnik in zijn arm colleken bad en peinsde, verscheen hem de goddelijke Zaligmaker en sprak:

— IJl naar 't klooster en zeg mijn vriendinne, dat Ik-zelf zal komen en haar wijden. Want ze is Mij trouw gebleven, en zooals Ik het reeds door uwen mond aan Musa gezegd heb, zal zij weten en ondervinden, wat de Liefde van Jezus van Nazareth in 't hart zijner Bruide vermag.

De abt spoedde zich naar 't klooster, en de boodschap, welke hij bracht vervulde niet alleen Musa maar ook de abdisse en al heur Zusteren met hemelsche vreugde. En groote voorbereidselen werden gemaakt, om in de kerk des kloosters den Heer Jezus waardig te ontvangen.

Toen het uur, voor de plechtige misse bepaald, gekomen was, verscheen Jezus Christus, gekleed als een Herder en Bisschop, en een breede en glinsterende schare, zijne lieve Heiligen, volgden Hem.

Dat hemelsch heir zong de misse, en nooit had men binnen de muren der kerk eene muziek als deze gehoord!

Musa kwam neerknielen aan de voeten des Goddelijken Bisschops, en Deze wijdde haar plechtig tot zijne bruid, en sprak heur minzaam toe, en beloofde haar 't eeuwig leven.

Jezus van Nazareth en zijn hemelsch gevolg verdwenen zooals zij gekomen waren.....

Een korte wijje nog stichtte Musa door haar lieflijke deugd de kloostergemeente, en stierf toen, door haar Zusteren beweend en als een heilige vereerd, in den zoeten vrees haars goddelijken Bruidgom.